

# Dániel könyve – Ötödik rész

## *Hetven év*

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jóiakim volt Júda utolsó három királya közül az első, és amikor a babilóniaiak legyőzték őt, megkezdődött a déli királyság hetvenéves szolgasága. Ez a hetven év jelöli azt az időszakot, amely alatt Babilon, a bibliai prófécia első királysága uralkodott. Ézsaiás könyve huszonharmadik fejezetében Tírusz paráznája hetven jelképes esztendeig feledésbe merül, amelyet prófétailag egy király napjaiként azonosít a kijelentés. A bibliai próféciában a király egy királyságot jelent, és annak az egyetlen, a bibliai próféciában szereplő királyságnak a napjai, amely hetven esztendőt tett ki, Babilon volt.

Azon történelem folyamán Tírusz paráznája, aki a pápaságot jelképezi, feledésbe merülne. A hetven jelképes év végén azonban emlékezetbe jutna, előjönne, és paráználkodna a föld minden királyságával. A lelki paráznaság az egyház és az állam egyesülésének törvénytelen kapcsolata. A jelképes hetven év végén a pápaság kapcsolatba kerülne az Egyesült Nemzetek Szervezetével, amelyet mindazok a királyok jelképeznek, akikkel Tírusz paráznája paráználkodik a hetven jelképes év végén. A királyság, amely a hetven jelképes év alatt uralkodik, az Egyesült Államok, a kétszarvú földi fenevad.

Dániel könyvének elsőtől ötödik fejezetéig terjedő része felvázolja Babilon hetven évének történetét, és ezért e fejezetek a földi fenevad mindkét szarvának történetét jelképezik. A negyedik és az ötödik fejezet Babilon első és utolsó királyát azonosítja, és e két fejezet együtt a földi fenevad és annak két szarva történetét azonosítja. A két szarvnak, valamint magának a földi fenevadnak az ítéletét az első király és az utolsó király ítélete szemlélteti. Nabukodonozor ítélete a „hét időre” szóló száműzetés volt, miközben vadállatként élt kétezer-ötszázhusz napon át, füvel és harmattal táplálkozva. Belsazar ítélete a falra íratott, és a kétezer-ötszázhusz számmal lett egyenlővé téve, így azonosítva, hogy a földi fenevad és annak két szarva fölötti ítéletet a Leviticus huszonhat „hét ideje” jelképezi. Mindez két király tanúságtételén alapul, és a két tanú az elsőt és az utolsót jelképezi.

A „hét idő” az adventizmus botrányozás köve, és ezért nem ismerhető fel, noha világosan ott van — azok számára, akik látni akarnak. Ez az ítélet jelképe a nemzetre nézve (Babilon), amely hetven évig uralkodott, és az ítélet jelképe a királyságra nézve, amely hetven jelképes évig uralkodik. Amikor William Miller bemutatta Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét idejére” vonatkozó értelmezését, Dániel könyve negyedik fejezetében Nabukodonozor kétezer-ötszázhusz napját, amelyeket vadállatként élve töltött, a prófétai tanúk egyikeként használta fel Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét ideje” alátámasztására. A „hét idő” egyszerre alapkő és zárókő Zakariás könyve negyedik fejezetében. Jézus, White testvérnő, Ézsaiás és Péter úgy azonosítják azt, mint a követ, amely a szeglet fejjé lesz. Ez a bibliai prófécia koronatanítása, jóllehet lényegében láthatatlan azok számára, akik azt vallják

magukról, hogy a harmadik angyal hírnökei.

Amint Dániel könyvének első hat fejezetét vizsgálni kezdjük, fontos felismernünk, hogy a „hét idő” már a legelejétől azonosítva van. Amikor Babilon megdöntötte Jójákimot, megkezdődött a hetvenéves fogság. A Krónikák könyve megmagyarázza, miért vitettek fogságba hetven esztendőre.

Sedékiás huszonegy esztendő volt, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. És azt cselekedte, ami gonosz volt az Úrnak, az ő Istenének szemében, és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, aki az Úr szájából szólt. Nebukadnecár király ellen is fellázadt, noha az Istenre eskette meg őt; hanem megkeményítette nyakát, és megátalkodott szívében, hogy ne térjen meg az Úrhoz, Izráel Istenéhez. Sőt a papok fejedelmei is mind, és a nép is felette igen vétkeztek a pogányok minden utálatossága szerint; és megfertőztették az Úr házát, amelyet megszentelt Jeruzsálemben. És az Úr, atyáik Istene, elküldte hozzájuk követeit, újra és újra küldve őket, mert megkönyörült az ő népén és az ő lakóhelyén; de ők megcsúfolták az Isten követeit, megvetették az ő beszédeit, és csúfot üztek prófétáiból, mígnem felgerjedt az Úr haragja az ő népe ellen annyira, hogy nem volt többé orvosság. Ezért rájuk hozta a káldeusok királyát, aki fegyverrel ölte meg ifjaikat szentélyük házában, és nem könyörült sem ifjún, sem hajadonon, sem vénen, sem aggastyánon; mindenkit az ő kezébe adott. És az Isten házának minden edényét, a nagyokat és a kicsinyeket, az Úr házának kincseit, a király és főemberei kincseit, mind elvitte Babilonba. És felégették az Isten házát, lerontották Jeruzsálem kőfalát, minden palotáját tűzzel égették fel, és minden drága edényét elpusztították. Azokat pedig, akik megmenekültek a fegyvertől, Babilonba hurcolta, és szolgái lettek neki és fiainak mind a perzsa birodalom uralkodásáig; hogy beteljesedjék az Úr szava Jeremiás szája által, mígnem az ország kiélvezte szombatjait; pusztaságának egész ideje alatt nyugodott, hogy beteljesedjék a hetven esztendő. Círusnak, Perzsia királyának első esztendejében pedig, hogy beteljesedjék az Úr szava, amelyet Jeremiás szája által szólt, felindította az Úr Círusnak, Perzsia királyának lelkét, hogy kihirdettette ezt egész országában, sőt írásba is adta, mondván: Ezt mondja Círus, Perzsia királya: A mennynek Ura, az Isten, nekem adta e föld minden országát, és ő parancsolta meg nekem, hogy házat építsek neki Jeruzsálemben, amely Júdában van. Ki van közöttetek az ő népe közül? Az Úr, az ő Istene, legyen vele, és menjen fel. 2 Krónikák 36:11–23.

A rabságban töltött hetven évnek Jeremiás szavát kellett beteljesítenie: „míg a föld bepótolta szombatjait; ameddig pusztán hevert, szombatot tartott.” Isten Igéjében a Krónikák könyvéből idézett versen kívül csupán egyetlen olyan szakasz van, amely arra utal, hogy a föld „élvezi” szombatjait. Ez a szakasz Mózes harmadik könyvének huszonötödik és huszonhatodik fejezetében található. A huszonötödik fejezet útmutatást ad arra nézve, miként kell megengedni a földnek, hogy élvezze szombati nyugalma, a huszonhatodik fejezet pedig felvázolja a „hétszeres” átkot arra az esetre, ha e szövetségi rendelkezéseket nem tartanák meg.

Jójákím sorsa jelezte a fogság kezdetét, amely annak az elemét képezi, amit Dániel a kilencedik fejezetben Mózes „átkának” és „esküjének” nevezett. Dániel értette a „hétszeres” átkot, mert a kilencedik fejezetben tanúságot tesz arról, hogy Jeremiás hetvenéves prófécijának

tanulmányozása által értette meg azon évek számát, ameddig Isten népe Babilonban rabszolgaságban lesz.

Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megértettem a könyvekből az esztendők számát, amelyekről az Úr igéje szólt Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőt töltenek be Jeruzsálem pusztulásai fölött. Dániel 9:2.

Dániel a hetven esztendőt „a könyvekből” értette meg, nem csupán Jeremiás könyvéből. A másik könyv, amelyet megértett, Mózes írásai voltak, mert imádságában azonosítja, hogy a hetvenéves szolgaság „átka” Mózes „esküje” volt. A Dániel kilencedik fejezetében szereplő szó, amelyet „eskü”-nek fordítanak, ugyanaz a szó, amelyet a 3Mózes 26-ban „hétszeresen”-nek fordítanak. Júda hetvenéves babiloni fogsága a „hétszeres” átok beteljesedése volt, bármivel is érveljen bármely modern teológus. Ez olyan világos, mint a nap, de csak akkor, ha hajlandó vagy meglátni.

És szóla az Úr Mózesnek a Sínai-hegyen, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor bementek arra a földre, amelyet én adok néktek, akkor a föld szombatot tartson az Úrnak. Hat esztendeig vesd be meződet, és hat esztendeig metszd meg szőlődet, és takarítsd be annak termését; de a hetedik esztendőben a nyugalom szombatja legyen a földnek, szombat az Úrnak: meződet be ne vesd, és szőlődet meg ne metszd. Ami aratásod után magától nő, azt le ne arasd, és gondozatlan szőlődnek fürtjeit be ne szedd; mert nyugalom esztendeje az a földnek. És a föld szombatjának termése legyen eledelül néktek: néked, szolgálódnak, béresednek és jövevényednek, aki nálad tartózkodik; és barmodnak és a vadaknak, amelyek földeden vannak, annak minden termése legyen eledelül. Számlálj azért magadnak hét évszombatot, hétszer hét esztendőt, és a hét évszombat ideje legyen néked negyvenkilenc esztendő. Akkor fúvasd meg a kürtöt, a jubileum kürtjét, a hetedik hónap tizedik napján; az engesztelés napján fúvassátok meg a kürtöt egész földeteken. 3 Mózes 25:1–9.

Fontos meglátni, hogy a föld nyugodni hagyására vonatkozó rendelkezésekben a föld hatévi műveléséből és egyévi pihentetéséből álló hét ciklus a negyvenkilencedik évig folytatódott, amikor jubileumnak kellett következnie, jelezve a hét hétszandős ciklus beteljesedését. A döntő pont, amelyet meg kell látni, az, hogy a jubileumi kürt megszólaltatásának az engesztelés napján kellett megtörténnie, s ez így azonosítja, hogy amikor az előképi megfelelőjét betöltő engesztelés napja 1844. október 22-én megkezdődött, akkor kellett megszólalnia a jubileumi kürtnek is, amely a „hét idő” ciklusát jelképezte. A „hét idő”, amely akkor kezdődött, amikor Manassét Kr. e. 677-ben Babilonba hurcolták, kétezer-ötszázhusz évet jelképezett, amely az előképi megfelelőjét betöltő engesztelés napján zárult le. E kapcsolatot csak azok tévesztik szem elől, akik nem hajlandók meglátni. A „hét idő” ciklusa kapcsolatban áll a kétezer-háromszáz évvel.

Fontos azt is felismerni, hogy a Mózes harmadik könyve huszonötödik fejezetének első kilenc versében foglalt szövetségi rendelkezések között található az év-nap elv legmélyrehatóbb szemléltetése Isten Igéjében. Az a mesékből kottyasztott eledel, amelyet a teológusok odahajítanak, hogy a nyáját babiloni borral megrészegetve tartsák, az, hogy a huszonhatodik fejezetben szereplő „hétszeres” ítélet a „hétszer” fordítással visszaadott szó héber jelentésének téves értelmezése. Ez az érvelés nem igaz. A szó héber jelentése meghatározásán belül teljes

mértékben magában foglalja annak igazolását, hogy számszerű módon alkalmazzuk, ám az ő hibás érvelésük, amelyet a héber nyelvtanhoz értésük önhirdetett szakértelmére alapozott téves előfeltevéssel támasztanak alá, egyszerűen félrevezető érvelés.

A huszonhatodik fejezetben „hét idő”-ként ábrázolt ítéletet az igerész összefüggései alapján kell felismerni, nem pedig egyes mai teológusoknak a héber nyelvet kiforgató magyarázatai alapján. William Miller következtetését a héber nyelvre való bármiféle hivatkozás nélkül alkotta meg, és az ihlet helyesnek erősítette meg az ő értelmezését. Az angyalok az ő megértését annak a fejezetnek az összefüggései alapján vezették, amelyben a „hét idő” ítélete található, nem pedig a héber nyelv alapján.

A huszonötödik fejezet összefüggése az, hogy ott kerülnek meghatározásra a szövetségre vonatkozó rendelkezések, a huszonhatodik fejezet pedig ezt követően megígért áldást közöl e szövetségi utasítások megtartására, majd azután meghatározza azt, amit Dániel a „Mózes átkának” nevez az e rendelkezések iránti engedetlenségért.

Az összefüggés a nap-év elvének témája a bibliai próféciában. A Leviticus huszonötödik fejezetének azok a kezdő versei megállapítják, hogy a bibliai próféciában egy nap egy évet jelképez. Az Exodus könyvében Mózes világosan meghatározza az ember és az állat számára rendelt hetedik napi szombati nyugalom, valamint a föld számára rendelt hetedik évi szombati nyugalom közötti összefüggést.

Hat esztendeig vesd be földedet, és takarítsd be annak termését; de a hetedik esztendőben hagyd azt nyugodni és parlagon maradni, hogy néped szegényei ehessenek belőle; amit pedig ők meghagynak, egye meg a mező vadja. Ugyanígy cselekedj szőlőddel és olajfáskerteddel is. Hat napon át végezd munkádat, a hetedik napon pedig nyugodjál, hogy ökröd és szamarad is nyugodhassék, és szolgálólányod fia meg az idegen is megüdjön. 2Mózes 23:10–12.

Abban a három versben felismerhető, hogy az emberek és az állatok számára rendelt nyugalom napja megfelel a föld számára rendelt nyugalom évének. A 3Mózes huszonötödik fejezetének első öt versében ugyanazt a nyelvtani szerkezetet találjuk, mint a 2Mózes huszadik fejezete nyolcadiktól tizenegyedikig terjedő verseiben olvasható szombatparancsolatban.

És szóla az Úr Mózesnek a Sínai-hegyen, mondván: Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nékik: Mikor bementek arra a földre, amelyet én adok néktek, akkor a föld is szombatot tartson az Úrnak. Hat esztendeig vesd be meződet, és hat esztendeig metszd szőlődet, és takarítsd be annak gyümölcsét; de a hetedik esztendőben a nyugalom szombatja legyen a földnek, az Úrnak szentelt szombat: meződet ne vesd be, és szőlődet ne metszd meg. Aratásod után magától termett sarjút ne arasd le, és metszetlen szőlődnék szemeit be ne szedd; mert nyugalom esztendeje lesz az a földnek. 3 Mózes 25:1–5.

Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljéd azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: azon semmi dolgot ne tégy, se te, se fiad, se leányod, se szolgálód, se szolgálód, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van. Mert hat nap alatt teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott; azért megáldotta az Úr a

szombat napját, és megszentelte azt. 2Mózes 20:8–11.

A két szombatra vonatkozó parancsolat együtt határozza meg a Leviticus huszonötödik és huszonhatodik fejezetének összefüggését. Egymás mellé helyezve, sorról sorra tanúsítják, hogy „hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat”, és „hat esztendeig vedd be meződet, és hat esztendeig metszd szőlődet, és takarítsd be annak gyümölcsét”. „De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja”, és „a hetedik esztendő a föld nyugalmanak szombatja legyen, szombat az Úrnak”.

Mindkét szó, amelyet a szombatra vonatkozó parancsolatok bármelyikében „hetedik”-nek fordítanak, akár az emberek szombatjáról, akár a föld szombatjáról van szó, ugyanaz a héber szó, amelyet a Leviticus huszonhatodik fejezetében „hétszeresen”-nek fordítanak. A Leviticus huszonötödik és huszonhatodik fejezetének összefüggése a Biblia próféciaiban érvényesülő ama prófétai szabály keretébe van helyezve, hogy egy nap egy évet jelképez. Ugyanilyen jelentős az első említés prófétai szabálya.

E két fejezetben elsőként az évért-nap elv kerül említésre. William Millert Gábiel és más angyalok vezették arra, hogy a Leviticusban szereplő „hét időt” kétezer-ötszázhusz év jelképeként azonosítsa, és ez teljes összhangban áll e fejezetek szövegösszefüggésével, amely az évért-nap elve, s amely a huszonötödik fejezet első öt versében kerül kifejtésre.

Amikor a Krónikák írója megjelölte annak okát, hogy Babilon miért kapott engedélyt arra, hogy Júda déli királyságát fogságba vigye, azt mondta, hogy ez azért történt, hogy a föld élvezhesse szombati nyugalma. Isten Igéjében az egyetlen másik hely, amely a föld nyugalomélvezetét említi, a Léviták könyvének huszonötödik és huszonhatodik fejezetében található. Az a hetven év, amely alatt Babilon mint a bibliai prófécia első királysága uralkodott, nemcsak azokat a jelképes éveket mutatja be, amelyek alatt a földi fenevad mint a bibliai prófécia hatodik királysága uralkodni fog, hanem a hetven év közvetlen utalás Mózes átkának „hét idejére” is.

Amikor hozzákezdünk azoknak a próféciaoknak a tanulmányozásához, amelyeket Dániel első hat fejezete szemléltet, elengedhetetlen tudnunk, hogy a „hétszeres” átok, valamint a „hétszeres” áldás is mindegyik fejezetnek eleme.

Fontos arra is emlékezni, hogy a hét évből álló hét ciklus időszakát a jubileumi kürt megfúvása jelzi a hetedik hónap tizedik napján, amely az Engesztelés Napja. Ez a tény összekapcsolja a „hét időt” Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizennegyedik versében említett kétezer-háromszáz nappal. Arra is fontos emlékezni, hogy egy prófétai év háromszázhatvan napból áll, és ha a háromszázhatvan napot újra meg újra összeadjuk „hét időn” át, az kétezer-ötszázhusz napnak felel meg.

Amikor Dániel a könyvekből megértette azoknak az éveknek a számát, amelyeket Jeremiás megjelölt, olyan imádságba kezdett, amely magában foglalja a bűnbánati válasz minden elemét, amely szükségessé vált arra az esetre, ha Isten népe valaha is felébredne annak valóságára, hogy foglyok az ellenség földjén. Dániel Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezete szerinti imádságának végén megjelent Gábiel, hogy értelmet adjon Dánielnek a látomás

felől, amelyet „hallott”, a kétezer-háromszáz napról szóló látomás felől. Gábrriel azzal kezdte, hogy közölte Dániellel: hetven hét van „elhatározva” Dániel népére.

Hetven hét rendeltetett a te népedre és a te szent városodra, hogy véget vessenek a törvényszegésnek, hogy lezárják a bűnöket, hogy engesztelést szerezzenek a hamisságért, hogy elhozzák az örökkévaló igazságot, hogy lepecsételjék a látomást és a próféciát, és hogy felkenjék a Szentek Szentjét. Dániel 9:24.

Az a szó, amelyet a versben „elrendelt”-nek fordítottak, azt jelenti: „levágott”, ezért azt jelenti, hogy a hetven hetet le kellett vágni a kétezer-háromszáz napból. A Kr. e. 457-ben kiadott harmadik rendelettel kezdődően Dániel népének hetven prófétai hét próbaidő adatott. Hetven prófétai hét egyenlő négyszázkilencven évvel. A harmadik rendelet után négyszázkilencven évvel az ősi Izráel megkövezi Istvánt a 34. évben, és teljesen elválasztatik Istentől.

A fogság, amely megelőzte azt a három rendeletet, amelyek a négyszázkilencven évnyi kegyelmi idő kiindulópontját jelölik meg, hetven évig tartott. E hetven év arra szolgált, hogy a föld élvezhesse azokat a szombatnyi nyugalmatokat, amelyeket az ősi Izráel soha nem teljesített. A föld számára rendelt hetven évnyi szombati nyugalom azért következett be, mert négyszázkilencven éven át (vagy hetven évhétén át) lázadtak Mózes szövetségi esküje ellen.

A Léviták könyve huszonötödik fejezetében foglalt szövetséggel szembeni négyszázkilencven esztendőnyi lázadás hetvenévi fogságot eredményezett, hogy a föld élvezhesse nyugalma. A hetvenévi fogság három rendelethez vezetett, amelyek újabb négyszázkilencven esztendőnyi kegyelmi próbaidőt jelöltek ki az ősi Izráel számára. Így tehát két, egyenként négyszázkilencven éves próbaidőszakot látunk. A három rendelet a három angyal üzenetét példázza, amelyek közül az első 1798-ban érkezett el, az északi királyság ellen irányuló „hétszeres” első haragvás végén. A harmadik angyal a harmadik rendelet után kétezer-háromszáz évvel, 1844. október 22-én érkezett el, amikor „a haragvás végső ideje” is elérkezett.

Az első felindulás vége és az utolsó felindulás vége közötti negyvenhat év során Jézus lerakta a millerita templom alapját, és az alapkőve a „hét idő” volt. Ennek a kőnek vagy alapkőnek (vagy pedig botránkozás kővének) kellett lennie az adventizmus számára kezdetben, és vagy szegletkőnek és zárókőnek (vagy pedig sírkőnek) az adventizmus számára a végén. Az a három rendelet, amely az 1798-tól 1844-ig terjedő történelemben a három angyal üzenetének megérkezését jelképezi, Dániel könyvének első három fejezetét is jelképezi.

A következő cikkben kezdjük meg az első hat fejezet vizsgálatát.

„Amikor Dániel és a Jelenések könyvét jobban megértik, a hívőknek egészen más vallásos tapasztalatuk lesz... A Jelenések tanulmányozásából egy dolog bizonyosan megérthető lesz: hogy az Isten és népe közötti kapcsolat szoros és határozott.” The Faith I Live By, 345.